

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Roberta Waltra a soudců JUDr. Ivany Tomkové a JUDr. Petra Vojtka v právní věci žalobce E [REDAKCE] M [REDAKCE] nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupeného JUDr. Lilkou Horákovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Drtinova 372/24, proti žalované G [REDAKCE] o [REDAKCE] k [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], IČO [REDAKCE], zastoupené JUDr. Václavem Hochmannem, advokátem se sídlem Zlín, Rašínova 68/3, o 2.240.000 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 5 C 345/2011, o dovolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 1. 2015, č. j. 5 C 345/2011-186, a proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, č. j. 25 Co 167/2015-228, takto:

I. Řízení o dovolání proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 1. 2015, č. j. 5 C 345/2011-186, **se zastavuje.**

II. Dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, č. j. 25 Co 167/2015-228, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, č. j. 25 Co 167/2015-228, byl potvrzen rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 1. 2015, č. j. 5 C 345/2011-186, ve výrocích I a III o věci samé a o náhradě nákladů řízení státu, změněn ve výroku II o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně mezi účastníky a žalobci byla uložena povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se po doplnění dokazování ztotožnil se skutkovým stavem zjištěným okresním soudem i s jeho právními závěry. Na straně žalované neshledal porušení právní povinnosti. Příčinou vzniku škody v podobě rozsáhlého [REDAKCE] žalobce byl lehkovážný přístup žalobce v pooperační fázi léčení.

Proti rozsudkům soudů obou stupňů podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na řešení otázky dovolacím soudem dosud neřešené, případně otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Namítal, že byly porušeny jeho právo na právní pomoc a princip rovnosti, neboť jej soud nepoučil o možnosti požádat o ustanovení zástupce, že se odvolací soud nevypořádal s jeho důkazními návrhy a s námitkami proti znaleckému posudku. Nesprávné právní posouzení podle žalobce spočívá v závěru, že k poškození jeho

došlo a soudy se nezabývaly možností, že příčinou potíží dovolatele byly okolnosti, jež mají původ v povaze přístroje, který byl použit, dle § 421a obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2013. Dovolatel ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i okresního soudu a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Zalovaná ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že dovolání je pouhou polemikou se skutkovými zjištěními a provedenými důkazy. Dovolatel však neuvedl žádnou otázku, pro kterou by mohlo být dovolání přípustné a k porušení jeho práva na spravedlivý proces nedošlo.

Nejvyšší soud je soudem funkčně příslušným k projednání dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu (§ 10a o. s. ř.). Za situace, kdy dovolání směřuje proti rozhodnutí soudu prvního stupně (proti němuž je zásadně přípustné odvolání), funkční příslušnost k jeho projednání není občanským soudním řádem upravena; přitom nedostatek funkční příslušnosti představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 265/2003, uveřejněné pod č. 47/2006 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Jelikož rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 23. 1. 2015, proti němuž dovolání výslovně směřuje, je rozhodnutím soudu prvního stupně (a nikoli rozhodnutím odvolacího soudu), dovolací soud řízení o dovolání proti tomuto rozsudku zastavil (§ 104 odst. 1, § 243c odst. 1 o. s. ř.).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno včas, účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), nemá však zákonné náležitosti.

Požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů jeho přípustnosti, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. či jeho části (k vymezení přípustnosti srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). Spatřuje-li dovolatel přípustnost dovolání v tom, že dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak, musí být z dovolání zřejmé, od kterého svého řešení otázky hmotného nebo procesního práva se má podle mínění dovolatele dovolací soud odchýlit (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013, publikované pod C 12774 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). Souladnost této judikatury odvolacího soudu s ústavním pořádkem potvrdil Ústavní soud např. v usneseních ze dne 15. 10. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2901/14, ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 4031/13, ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 1675/14, nebo ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 3524/13, uveřejněných na webových stránkách Ústavního soudu.

Dovolatel žádnou konkrétní právní otázku naplňující některou z alternativ přípustnosti dovolání uvedených v § 237 o. s. ř. nevymezil.

Nejvyšší soud proto dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Nad rámec výše uvedeného důvodu plně postačujícího pro odmítnutí dovolání Nejvyšší soud k námitkám obsaženým v dovolání dodává:

Poukaz dovolatele na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3324/15 je nepřiléhavý již proto, že tímto nálezem byl formulován závěr o uplatnitelnosti námítky porušení ústavně zaručených základních práv a svobod jako dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci, nicméně o uplatnitelnosti dovolacího důvodu lze uvažovat teprve tehdy, má-li dovolání zákonné náležitosti včetně vymezení jeho přípustnosti a je-li shledáno přípustným, což v projednávané věci splněno není.

Dovolatel zpochybňuje způsob dokazování a namítá neprovedení jím navržených důkazů, tedy jde o námitky proti zjištěnému skutkovému stavu, které však nemohou být námitkami způsobitelnými založit ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustnost dovolání (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.). K právním závěrům odvolacího soudu o nesplnění předpokladů odpovědnosti žalované za škodu dovolatel neuvedl žádné relevantní námitky.

Žalobce od počátku uplatňoval nárok na náhradu škody na základě tvrzení o zanedbání pooperační péče žalované, případně o nedostatku informační povinnosti před zákrokem. Ani z provedeného dokazování nevyšly najevo okolnosti podřaditelné ustanovení § 421a obč. zák. S přihlédnutím k zákazu uplatňování nových skutečností v dovolacím řízení ve smyslu § 241a odst. 6 o. s. ř. tedy nutno považovat námitku dovolatele, že odvolací soud měl jeho nárok posuzovat rovněž dle § 421a obč. zák., za zjevně nepřiléhavou.

Vytýkané neprovedení navrhovaných důkazů, neustanovení dalšího advokáta žalobci či nedostatečné poučení soudu by mohlo být vadou řízení, k níž dovolací soud přihlíží, i když nebyla namítána, avšak jen v případě, je-li dovolání přípustné; námitka takové vady však sama o sobě přípustnost dovolání nezakládá. Se zřetelem k tomu, že žalobce již v žalobě požádal o ustanovení zástupce a ten mu také byl ustanoven, je zjevně účelový požadavek, aby mu bylo poskytnuto soudem poučení o (jemu evidentně známé) možnosti žádat o ustanovení zástupce.

Žádná z dovolatelem uplatněných námitek tedy nepředstavuje právní otázku způsobitou založit přípustnost dovolání.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. ledna 2017

JUDr. Robert Walt r, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Sandra Dufková